

Bölüm V

Destanlar, Şiirler

Mustafa Kemal Destanı*

Yıllarca uğraştım anlatmak için Mustafa Kemal Atatürk'ü,
Kelimelerim yetmiyordu ifade etmeye, çırpındım durdum.
Düşman çizmesi altında, her yerde inliyordu Müslüman-Türk'ü
Sevr ile parçalanmış ülkem, çaresizdi çırpınan kutsal yurdum.

Yaptığı işler dağlar gibi, o kadar büyük o kadar büyük ki,
Nasıl anlatacaktım onu bildiğim kelimelerle, cümlelerle.
Ama anlatmasam, üzerimdeki görev o kadar büyük bir yük ki,
Anlatmaya çalışacaktım bildiğim kelimelerle ve tümcelerle..

Birinci Dünya Savaşı sona ermiş, Osmanlı yenik düşmüştü.
Sevr Muahedesi'ile Türk-İslâm'ın işi çoktan bitirilmişti.
Leş kargaları gibi düşman kuvvetleri üzerimize üşüşmüştü.
Özgürlük bitmiş, başımız öne eğilmiş, her şey yitirilmişti.

Batıda İngiliz, Yunan, doğuda Rus, Ermeni, güneyde Fransız'ı
Türk'e bir avuç toprak verilmişti, Kastamonu ve havalisinde,
Yetmiyormuş gibi düşman bir de içerdeki bir sürü kansız
Bir şey kalmamıştı, padişahında, ordusunda ve ahalisinde.

Ne haysiyet kalmışta İslâm-Türk'te, ne şeref ve ne de namus,
Düşman süngüsü saldırıyor, düşman kurşunu Türk'e sıkılıyordu.
Çökmüştü karanlık ülkenin üstüne her şey olmuştu bir kâbus,
Koca imparatorluk bitmişti, Türk'ün üstüne yıkılıyordu.

Bitmiyordu Batı'nın saldırıları, her yönden çullanıyorlardı,
Sona erdirmek için Türk-Müslümanı Anadolu topraklarında.
Kırdırmak için Osmanlı'yı, gene Osmanlı'yı kullanıyorlardı
Ölüm kol geziyordu yurdun umutsuz karanlık sokaklarında.

Ordu dağılmış donanma bağlamış, polis jandarma azaltılmış,
Osmanlı'nın kuvveti bitmiş, işgal kuvvetlerine teslim olmuş.
Kalan zabiti, paşası, neferi de oraya buraya atılmış,
Kan ağlayan gözlerden milletin bağına izdiraplar dolmuş.

Kabullenmiş padişah, çaresiz işgal kuvvetleriyle bir olmuş,
Diyordu çıkarıcılar: "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın"
Beli bükülmüş halkın, ruhunu yitirmiş, açlıktan benizler solmuş.
Kuvvet kalmamış işgal altındaki millette, engelleri nasıl aşsın?

İşgalden, yoksulluktan, açlıktan daha kötü bir şey vardı.
Osmanlı'da hiç kimsede bir kurtuluş ümidi bile kalmamıştı.
Her geçen gün umutlar tükenerek son ufuklar da karardı.
Karanlıkta dolaşan eller ne yazıktı ki buluşmamıştı.

Eller dolaşıyordu ülkede buluşmak için karanlıklarda,
Herkes bir çıkış yolu arıyordu hiçbir umut kalmasa da.
Çırpınıyordu Türk'ün kurtuluşu bir güvercinin kanatlarında.
Öldürülseler de birer birer bu yolda, kurtuluşa varmasa da.

Eller açılmıştı büyük Allah'a, kurtulmak için esaretten,
Gözyaşları sel gibi akıyordu düşman çizmeleri altında.
Yoksundu Türk - İslam, kurtulmak için bir nebze cesaretten,
Ama birisi derin derin düşünüyordu, Mustafa Kemal adında...

Dikmiş mavi gözlerini düşünüyordu, gece gündüz durmadan,
Anımsıyordu Balkan'daki, Libya'daki, Şam'daki savaşlarını,
Kahramanlıkları dillere destandı, gelmişti Anafarta'dan,
Ağlama zamanı değil diye kurutuyordu gözyaşlarını...

Dinliyordu Anadolu'dan gelen kurtuluş çığlıklarını,
Kurtar paşam diyorlardı, bizi bu şerefsizlikten, bu zilletten,
Bastırmak istiyordu boğazında düğümlenen hıçkırıklarını,
Karar verdi, kurtarmalıydı halkını bu dayanılmaz illetten.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Bir Mayıs sabahı bir gemiyle gitti Samsun'a, arkadaşlarıyla.
Kurtarmalıydı aziz vatanını, dindirmeliydi gözyaşlarını.
Bir ışık belirmişti Anadolu'da toplandı yandaşlarıyla,
Amasya, Sivas ve Erzurum'da yerleştirdi Kongre taşlarını.

Güven verdi, düşünce yarattı davaya inanmışlarla yürekten,
Ordular kurdu, silahlar buldu dağılmış kaybolmuş askerlere.
Köylüsü kentlisi onunla ordular yarattı, büyüyerekten.
Üst yok, baş yok, vız geliyordu açlık, vatan için çarısız erlere.

Düşmanla bir olan Padişah onun için ferman çıkarınca: "İdam."
Mustafa Kemal düşünmeden söktü attı Padişah rütbelerini.
Olmuştu artık o da şimdi kurtuluş için halktan çıkan bir adam.
Ve din adamları okudular onunla kurtuluş hutbelerini.

Yirmi üç Nisan bin dokuz yüz yirmide Türkiye Büyük Millet Meclisi
Açıldı Ankara'da, kurulmuştu artık Türkiye Cumhuriyeti.
Kenetlenmişti birbirine, ordusu, çetesi ve de milisi.
Bulacaktı onunla Türk Milleti hasret kaldıkları Hürriyeti.

Milletiyle İsmetler, Kâzımlar, Rauflar, Ali Fuadlar, Fezpiler,
Kayıtsız şartsız bu savaşta Mustafa Kemal'e inandılar.
Birlik beraberlik sağlanınca Anadolu'da oluştu mevziler.
Yalnız Batı Anadolu'da ilerleyenler bunu gerçek sandılar.

Köylüsü, kentlisi, askeri, hocası birbirine sarıldılar,
Kurtarmak için kutsal yurtlarını kahbe düşman çizmelerinden,
Birleşen Türk'ün karşısında eriyen cepheler bir bir yarıldılar.
Kaçıyordu düşman, kurtuluşu arıyordu Ege denizlerinde...

Sakarya'da şahlanan Türk Milleti düşmanı Anadolu'dan sökünce,
Dumlupınar'da suratlarına yedikleri tokat insafsızca patladı.
Türk Ordusu düşmanı on gün içinde Ege'de denize dökünce,
Mustafa Kemal ve askerleri zaferlerine zafer katladı.

O emredince: "Ordular! İlk Hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!
Durdurmak mümkün olamıyordu artık şanlı Türk ordusunu.
Seller gibi akıyorlardı Batı'ya dönmezlerdi artık geri.
Geri alıyordu Türkler, düşmandan Anadolusunu.

REFİK AKDOĞAN

On beş Mayıs'ta İzmir'de Hasan Tahsin'in attığı ilk kurşunu,
Dokuz Eylül'de gene İzmir'de Mustafa Kemal tamamlamıştı.
Kaçan düşman unutmuyacaktı, Ege'deki Türk'ün vuruşunu.
Dünya da Türk'ün yenilmez olduğunu bir kez daha anlamıştı.

İzmir'den sonra, güzelim İstanbul da alındı altı Ekim'de,
Misak-ı Milli sınırları içinde tüm ülke temizlenmişti..
Padişah ve arkadaşları düşünürken kaçmak için kurtuluş kimde?
Padişah utanmadan bir düşman savaş gemisinde gizlenmişti.

Mudanya Mütârekese, peşinden Lozan Antlaşması,
Sevr paramparça edilerek kahbe düşmanın yüzüne vuruldu.
Derhal Cumhuriyet'in ilanıyla Türk'ün tüm engelleri aşması
Sonunda Mustafa Kemal ve arkadaşlarıyla Türkiye kuruldu.

Her yerde söylüyordu o, şimdi başlıyordu asıl savaşımız,
Uygurlik yolunda hızla ilerletmek için bu güzel ülkeyi.
İnkılâplar yapılıyordu art arda, olmasa da aşımız,
Yüceltmek, yükseltmek, boyun eğdirmemek için Türk'ü ve Türkiye'yi.

Bir sürü olarak kabul edilen insanlardan bir ulus yarattı.
Egemenliği kayıtsız şartsız lâyük olan milletine verdi.
Uygurliğin içine devrimlerle birlikte korkmadan adım attı.
Artık Türk'ün yeri de bu dünyada insanca yaşanılan yeri.

Karışmayalım birbirimize, "Senin inancın sana, benim inancım bana."
Diyerek laik, demokrat, çağdaş, uygar Türkiye'nin temelini attı.
Özgür olmak, insanca yaşamak mutluluk verirken Türk insanına,
Çalışkan, akıllı, dürüst, bilgili Türk de dünyaya katıldı.

Şimdi günümüzde bazen oradan buradan saldıran kurtçukları,
Senin bizde oluşturduğun yenilmez bir ruhla savuşturuyoruz,
Yüzyıllar boyu birbirine dargın olan hatta savaşan yurtçukları,
Senin gibi yaklaşıp barıştırarak, birbirine kavuşturuyoruz.

Olmadı Atam, olmadı, anlatamadım seni içimde duyduğum gibi,
Kelimelerim yetmiyor, çaresizim seni tam anlatmak için.
Yıllarca izinde yürüyerek çağdaşlığa uyduğum gibi,
Anlatarak beynimle kalbimle, ruhumla seni yaşatmak için.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Yeni bir dil, yeni bir yöntem bulmalayım seni yaşatmak için,
Bir mucizeydi o Anadolu'da Türk-İslâm'ı nasıl kurtardın?
Tüm Mustafa Kemalçiler sürekli yazmalı seni anlatmak için.
O parçalanmışlıktan, bu bölümmezliğe acaba nasıl vardın?

Sen olmasaydın sevgili Atam ne yapardık, hiç bilemiyorum,
Kalabilir miydi Türk-İslâm bu vatanda, sevgili Anadolu'da?
Böyle bir falâketi, kâbusu düşünmeyi bile istemiyorum,
Tuttun elimizden ilerliyoruz durmadan uygarlık yolunda.

Bu nedenle Atam ben bu destanı burada bitirmiyorum.
Tüm Mustafa Kemalçiler için açık bırakıyorum yazsınlar diye.
Varsın olsun bin sayfa, elli bin dörtlük, sonunu, getirmiyorum,
Kemalizm'i, Atatürkçülüğü gençliğin kalbine kazsınlar diye.

31.5.1998

* Cumhuriyetimizin 75. yıldönümü münasebetiyle

Alesta Vardiya

(Bir Denizci Destanı)

Delirmiş gibi şiddetli bir rüzgar armada ılık çalarken,
Koca gemi baş, kış vurup sarsılarak denizlere dalarken,

Gemici kamaramın kapısını hızlı hızlı yumrukladı,
"Alesta vardiya beyim, alesta" deyip bir an durakladı.

"Alesta vardiya evladım" Alestayız tüm Türk denizcisi,
Viz gelir fırtınalar bizlere, hepsi okyanuslar izcisi.

Yatağımdan kalktım, bir yalpa ki ayakta durmak ne mümkün,
Belli bu deniz, şaka yapmıyor, bugün bize bir hayli küskün.

Rüzgâr deli gibi saldırıyor, parçalarcasına esiyor,
Cam gibi bir soğuk, adam arıyor, her tarafı kesiyor.

Ağır denizler peşpeşe saldırıyor, gemiye çullanıyor,
Serdümen değil, koca gemiyi sanki denizler kullanıyor.

Zor duruyorlardı yalpada, görev başında ayaktakiler,
Yatağa bağlanarak, ancak uyuyorlardı yataktakiler.

Kaptan köprüüstünde, dimdik, ayakta zor duruyor,
Rotayı düzeltiyor, Başmühendise makineyi soruyor.

Amansız korkunç dalgalar güverteyi durmadan tarıyordu,
Denize alıp götürecek, gemide bir şeyler arıyordu.

Üstüne çökmüş geminin, sanki kalın, zifiri bir karanlık,
Deniz gökle birleşmiş, görülmüyordu ufuk bile bir anlık

AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Gemi üstünde dolaşırken dört nala cehennemin atları,
Yetmiyordu tutunmaya güvertedeki tüm can halatları.

Günlerdir tencere kaynamıyor, pişirilmiyordu yemek,
Bir yerlere sarılıp, tutunarak yaratılıyordu emek.

Gemide her şey, yükler ve bumbalar deniz tertibi bağlanmış,
Denizlere karşı güvenlik, belli tam anlamıyla sağlanmış.

Borda iskelesi çatırıyor, filika yerinden gidiyor,
Kaptan çok soğukkanlı ve de sakın “kaçma, böyle viya” diyor.

Bu ne şiddet yâ Rabbim! Tüm zulmünü bize karşı mı topladın?
Çok şükür tutuyor bizi ayakta gene o mübarek adın.

Kuvvetinden bir zerreyi bu gece bu denizlere mi verdin?
Şükür sevginle ayaktayız olmasın bizden yana bir derdin.

Durmuyor azgın denizler, çullanıyorlar sanki bir sel gibi,
Kaptan emirler yağdırıyor, sanki muhteşem bir heykel gibi.

Sürüler halinde geliyorlar, sanki çoluk çocuğu ile,
Hırçın rüzgar kol geziyor gemimizde, soğuk soluğu ile.

Sert sağnaklar, armaya, donanımına, güverteye saldırıyor,
Denizlere hükmediyor, korkunç ağır denizler kaldırıyor.
Eyulu Tanrım! Buralarda bozulmuş birazcık intizamın,
Adaletine uygun düşmüyor görünen bu bozuk nizamın.

Şimşekli dalgalarla uzanıyor bizlere sanki kolların,
Haddimiz değil amma, okyanusta karışmış biraz yolların.

Şimdi bu buzdan cehennemde hatırlıyorum gene sizleri,
Firtınalar yetmez, silemez hiçbir şey, sizden olan izleri.

Anamın dolaşırken saçlarımda mübarek güzel elleri,
Viz geliyor şimdi bana okyanusun bu kudurmuş yelleri.

Sen sevgilim, içimde duyduğum devamlı bir türküsün,
Babamın sesi kulaklarımda: "Unutma sen Türk oğlu Türksün."

Görüyorum karartamıyor bu fırtına güzel gözlerini,
Duyuyorum, yok edemiyor bu soğuk, o sıcak sözlerini.

Anam, babam, sevgili eşim ve dünya tatlısı çocuklarım,
Özlerim sizleri bu cehennemde, şimdi bir bir kucaklarım.

Bir hayal âlemi olsa bile gene hayal etmeye değer,
İstanbul'da Boğaz'ı, Adalar'ı hayal ediyorsan eğer.

Sevgili yüzleri, denizin, fırtınanın içinde ararsın,
Buz gibi rüzgardan kurtulup, onları sımsıcacık sararsın.

Uzun süre konuşursun onlarla sanki karşıdaymış gibi,
Konuşma uzar gider böyle, sanki yanı başındaymış gibi.

Çullanan denizlerden birkaçı gemide top gibi patladı.
Sarsıldı gemi dalga çukurunda, bunu çok çabuk atladı.

Ağır bumba fena sarsıldı, kurtuldu cunda kelepçesinden,
Kurtaramamıştı kendisini rüzgarın hırçın pençesinden.

Korkunç gürültüyle düştü üstüne üç numaralı ambarın,
Tanrı bilir, kimbilir nelere gebeydi bu gece ve yarın?

Belliydi bu fırtınada işlerimiz gidiyordu biraz ters,
Kaptan emir verdi, çare yoktu, bundan sonra artık travers.

Dalgalar alınarak başa, buna göre sürat ayarlandı,
Bir grup gemi adamı hemen hasar tesbitine yollandı.

Kaptan sakın, emirler veriyor serdümene: "Kaçma sancağa!"
Başmühendis rapor ediyor: "Devam sintineleri basmağa..."

Her şey yolunda diyor başmühendis: "Ama şimdilik tek derdim"
"Pervaneler kopacakmış gibi yapıyor, korkunç bir seyirdim."

Karanlık, azgın fırtınayı durmadan gemiye taşıyordu,
Bordada patlayan dalgalar bacanın üstünden aşırıyordu.

Kaptan emir verdi: "Yakın ışıkları ki hasarı görelim."
"Olayı yerinde görelim ki, ona göre karar verelim."

Ambar kapakları yarılmış giriyordu denizler içeri,
Dalgalar, yıldırımlar birleştiriyordu sanki gökle yeri.

Kaptan emirler yağdırıyor, kesin ve de açık kumandalar:
"Ekip hazırlansın, benimle gelsin, getirilsin muşambalar."

İkinci kaptan atılıyor: "Bu bizim işimiz, siz bize bırakın,
Siz köprüüstünde kalıp geminin genel durumuna bakın."

"Bak efendi kaptan" dedi kaptan: "Bu denizle benim aramda."
Yıllar süren bir kavgadır, kanıyor göğsümde, yara buramda.

Biz elli senedir hem dostuz hem de düşmanız birbirimizle.
Onun dilinden ben anlarım, azgın olsa da denizimizle.

Sen burada kal, bu işi ben orada onunla hallederim.
Son kozlarımız güvertede onunla ancak ben baş ederim."

Kumandalar yağdırıyor güvertede yetmişlik delikanlı,
Sanki yıllar geçmemiş, bu levent hâlâ ilk günkü gibi canlı.

Deniz dostu olmuş yıllarca, birlikte, beraber yaşamışlar,
Deniz oyunbozanlık edince, bazen hep böyle savaşımlar.

Tanıyordu deniz kurdu, denizdeki düşmanını, dostunu,
Kapışmışlarsa da bazen, denize kaptırmamıştı postunu.

Yalnız onunla konuşmuştu, onunla dertleşmişti yıllarca,
Bozulmazdı eski dostlukları, olsa da böyle hunharca.

"Sevgilimin huyu böyle, ne yapalım, anlamak, bilmek lazım"
Derdi kaptan "ve iyi geçinmek için geçmişi silmek lazım.

O benim her şeyimdir, evim, yuvam ve ekmeğimin anası,
Olur muydu biliyorum, onsuz hayatımın hiç bir manası?"

Üst üste çullanıyor gemiye şimdi okyanusunu, doğası,
Dalgalar sıra sıra, sanki sürü ile İspanyol boğası.

Güvertedeki insanlar veriyordu doğaya karşı savaş
Aldığı sularla meylediyordu gemi artık yavaş, yavaş.

Başmühendisten rapor geliyor: "Suyu artık yenemiyorum,
Her yolu denedim amma bitti, başka çare göremiyorum."

Sular altında kalmış adamlar bir görünüp bir kayboluyor,
Deniz fırsatı kaçırmıyor tüm hışmıyla ambara doluyor.

Yılmıyorlar, aslanlar gibi çarpışıyorlar er meydanında,
Birlikte bir vücut, bir baş olmuşlar kaptanlarının yanında.

Adamlar çekmeye çalışırken hemen ambara muşambayı,
Denizler yakalamaya çalışıyor bu yenilmez Baba'yı.

Baba emirler yağdırıyor, yaşıyor içinde fırtınanın,
Çok olağanüstü bir şey bu, kanını donduruyor insanın.

Sanki iki aslan kapışmışlar geminin baş güvertesinde,
Kim galip çıkacak bilinmezdi, bu oyunun son perdesinde.

Ama denizler, ama denizler bırakmıyor hiç peşlerini,
Kudurdukça kuduruyor, bitirmek istiyordu işlerini.

Güvertede bir yere tutunmak için çabalayan elleri,
Sanki parçalamak için saldırıyor okyanusun selleri.

Su içinde gemiadamları, bir uzayıp bir kısalıyor,
Yaşam savaşı içinde bu adamlar çok zor nefes alıyor.

Amansız bu savaşta bir vücut gibi, hepsi bir ruh olmuşlar,
Tüm Türk denizcileri bu savaş için güverteye dolmuşlar.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Son bir hamle ile ambar üstüne muşambayı çekiyorlar,
Kurtarıyorlar gemiyi, yürekten Allah'a şükrediyorlar.

Yenilmiş gibiydi koca deniz, şimdi bir avuç insana,
Yenilmişti deniz, deniz aşkına, inanmaya ve imana.

Onu yenenler hâlâ oradaydı, bir yerlere tutunmuşlar,
Gemiyi kurtarmanın uğrunda yaşamlarını unutmuşlar.

Suya karışmış gitmiş, hiç görülüyor başlar, kollar, bacaklar,
Deniz saldırıyor durmadan, biliyor bırakıp kaçacaklar.

Karışmış vücutlar, çabalıyor tekrar hayata doğmak için,
Kara su hırsıyla yükleniyor, tam yeridir diye boğmak için.

Dalgalar peş peşe hamle edip tek nefes bile aldirtmiyor,
Bir an evvel almak için sonunu, onlara baş kaldirtmiyor.

Aman Allahım ne oldu? Bu kadar su altında kalınır mı?
Ne bitmez zaman bu yâ Rabbim! Zaman bitti nefes alınır mı?

Sular çekilip, fırsat bulup görülüyor ağır ağır başlar,
Ama kaptan yok, yok Babaları gözlerden dökülüyor yaşlar.

Nerede Babamız, Kaptanımız, Süvarimiz, Kumandanımız?
Babalar arasına sıkışıp kalmış büyük Mihmandarımız.

Hemen saldırdı tüm adamlar sıkışıp kalmış kaptanlarına,
Viz geliyordu artık fırtına, çekip aldılar yanlarına.

Yaşıyordu şükürler olsun, yaşıyordu aslan Babaları,
Ölüsü bile yeterdi, atlatırlardı böyle havaları.

Elli yıldır denizleri idare eden bu koca insanı,
Sıkıştırmıştı köşeye alıyordu sanki intikamını.

Saldırıyordu her yönden son kez, uluyup canavarcasına,
Arıyordu kaptanı her yerde, sanki bin canı varcasına.

Yek vücut olmuş gemiadamları, sarılıp kaptanlarına,
Dalgalara karşı Babalarını, almışlar ortalarına.

Hep birlik olup çıkardılar Babalarını kamarasına,
Derman olmak için çırpındılar yüzünün korkunç yarasına.

Muzaffer bir kumandan gibi bakıyor, onları seviyordu,
“Babanız burada, merak etmeyin, sizi bırakmam” diyordu.

Basılıyordu sular ambardan, meyil artık azalıyordu,
Rahatlamıştı koca gemimiz, yavaş yavaş yol alıyordu.

Belli, beli kırılmıştı kaptanın, duramıyordu ayakta,
Son emri veriyordu ikinci kaptanına, uzanmış yataкта.

“Kaptan sensin artık oğlum, böyle devam edersen traverse,
Sekiz gün sonra varırsın, varış limanının Bounes Ayres'e.

Bu sefer fena yakalandım, elli yıllık dostum, düşmannıma,
Biliyordum dost gibi görünüp, bir gün kıyacaktı canıma.

Elli yıldır onunla ne güzel geçinip gidiyorduk işte,
Düşünüyordum denizi bırakmayı, artık bu son gidişte.

Anlamıştı bu sefer onu ebediyen terkedeceğimi,
Bunca yıllık dostluğu bırakarak elveda diyeceğimi.

Bırakmadı yakamı bir türlü, bu sefer çok olaylar oldu,
Her seferinde gene biz kazandık, bu gene en güzel yoldu.

Benden hayır yok artık, ölünce funda denizin kucağına,
İnan kavuşturursun beni özlediğim baba ocağına.

Tuzlu deniz suyu olmalı, vücudumun en son kalan teri,
Engin denizler görmeli, ölen gözlerimin son gören ferî.

Sevgili deniz diye can vermek isterim en son nefesimde,
En son deniz sesi duymalıyım denize düşen bedenimde.

Düşünüyorum da bu olayda da gene bizdeydi kabahat,
Zamanında gözden geçirirsen sefer tamamlanır çok rahat.

Denizden yana benim hayatımda hiç şikâyetim olmadı,
Onu hep sevdim, darılmadım hiç, içime kin, nefret dolmadı.

Günlerce dolaştıktan sonra azgın, güzel mavi denizlerde
Dayanılmaz liman özlemi belli olur solgun benizlerde.

Martılar güzeldir, müjdelere görecek kara parçasını,
Gemici milleti sever, olursa limanın iskarçasını.

Tanrım ne heyecan vericidir, ilk görüntüsü bir limanın,
Yavaş yavaş havasına girmek kanını kaynatır insanın.

Tepeler, ağaçlar, binalar, liman ve de yepyeni insanlar,
Her biri ayrı telden çalarken, bizleri başka türlü anlar.

Limana giriş, limanda yaşam, geceler başka bir âlemdir,
Artık deniz arkada kalmıştır, yaşadığın başka bir demdir.

İşte denizdir seni bu rüyalar âleminde dolaştıran,
Dolaştırdıkça kendine bağlayan ve bağladıkça coşturan.

Bu denizler, bu limanlar, bu hava bir kez sarınca insanı,
Bir rüya âleminde yaşarsın, sararlar toz pembe her yanı.

Kastanyet sesinin ardından, sonra darbuka sesi duyarsın,
Senfonik müzik şaşırtmaz seni, hoşlanır buna da uyarsın.

Rakkaseler yaparken karşında en son şuh danslarını,
Gözlerinde umut ışığı ararken, zorlarlar şanslarını.

Şimdi anlatabiliyor muyum neden bu kadar sevdiğimi,
Bir yuva sahibi olmayıp denize kendimi verdiğimi?

Şimdi çok iyi dinle, bunlar emir değil, sana vasiyetim,
Belki son konuşmalarım, not et, hiç iyi değil vasiyetim.

Elli yıldır kahrederek, usanmadan dolaştım denizlerde
Türk bayrağını aradım durmadan, rota denilen izlerde.

Bir avuç gemi ile deniz ticareti yapmaya çalıştık,
Herkes kesesini doldururken biz fakir kalmaya alıştık.

Nesi fazlaydı onların, nasıl bu kadar gemileri vardı?
Yeterli görülen Türk limanları inan bize çoktan dardı.

Yetkililer bilmeden güçlükleri karşımıza koyuyordu,
Yabancılar malımızı taşıyor, hazineyi soyuyordu.

Anladılar sonunda ticaret filosuz özgürlük olmuyor,
Elaleme avuç açmakla hazine kasaları dolmuyor.

Şimdi birazcık filomuz var, gençliğin yolu artık açıldı,
Yedi denizde gemilerle dünyaya Ay-Yıldızlar saçıldı.

Dağılın ülkeye, deniz ticaretini herkese anlatın,
Türk gençliğinin bilgisine deniz ticaret bilgisi katın.

Denizi anlayıp, gençliğe yol vermezse Ankara'dakiler,
Yetişip geçecekler devlet bile olmayan arkadakiler.

Deniz ticaretimizi anlatın bir daha, belki bir daha,
Bıkmadan usanmadan ibadet eder gibi büyük Allah'a."

Son nefesinde dedi kaptan: "Türk gençliği, Alesta Vardiya!
Kaçma sancağa, kaçma iskeleye, Atatürk yolunda viya."

Bir çift baba üstünde tabutu, bayrağa sarılmış kaptanın,
Bu görkemli manzara içini tir tir titretiyor insanın.

Dua eden eller açılmış göğe, geminin güvertesinde,
Vatan uğrunda ölmüş ki kaptan artık şehit mertebesinde.

Yağcı Hasan okuyor sanki Habeş-i Bilâl'in ezanını,
Allahü Ekber deyip tayfa kılıyor cenaze namazını.

Namaz bitince Başmühendis “Nasıl bilirsiniz?” diye sordu,
“İyi biliriz, iyi” diye sanki yakarıyordu bir ordu.

Kapanarak tabuta lostromo ağıt yakıp ağlıyordu,
Süvarisi ile geçen yılları yürekleri dağılıyordu.

“Hani?” diyordu “Hani nerede evin? Nerede çocukların?
Hani nerede düşlediğin o bahçen? Nerede tavukların?

Hayal ettin hep bunları, ama ayrılmadın hiç denizden,
Her şeyi bekledin, su üzerindeki rota denilen izden.

Her seferine başlarken, yeni, bambaşka heyecanlar duydun,
Her seferin zevki başka imiş gibi, hep bu kahpeye uydun.

Herkes bilirdi onu nasıl sevdiğini, nasıl taptığını,
O benim dostum derdin, gördün dostun sana neler yaptığını.

Bize derdin: ‘Denizden ayrılacağım bir gün, ona doyunca’,
Doyamadın bir türlü, deryaları dolaştın ömür boyunca.

Kimse anlayamadı, ne buldun bu yeşil, mavi tuzlu suda?
İnsanoğlu göstermedi, senin gösterdiğini bu mabuda.

Kavuşacaksın şimdi, dostum düşmanım dediğin azgın suya,
İçtin ecel şerbetini, Karadeniz suyundan doya, doya.

Kollarını açmış koca su, seni nasıl hasretle bekliyor,
Bekle koca su bekle, sevgilin kaptan artık sana geliyor.”

Gemi almış dalgaları başa, denizlerde ilerliyordu,
Rüzgar durmuş, dalgalar ağırlaşmış yağmur artık yağmıyordu.

Sesler geliyordu gemiden kamarotundan ve aşçısından.
Sesler geliyordu zabitinden, yağcısından ve miçosundan.

“Burda ailesi, buradayız, çocukları yanibaşında,
Denizden kitabe yazılacak Baba'mızın mezar taşında.”

Diye cevap verdi zabiti, aşçısı, yağcısı ve kamarotu,
Göge kaldırdı tüm mürettebat şimdi bu mukaddes tabutu.

Nice denizciler bu bayrak için denizde şehit oldular,
Nice denizciler vatanları için denizde kayboldular.

İşte Ertuğrul'da Dumlupınar'da, İmroz'daki kahramanlar,
İşte Burhanlar, Sabahattinler ve Basra'daki Alpdoğanlar.

Bu son değil, olmayacak da ölenler Türk Bayrağı uğruna,
Bunlar da şan katıyorlar Çanakkale gibi, ölmez yurduna.

Ne çıkar yitse yaşamları, denizcilerin bu savaşlarda?
Türk gemileri gene seyredecek bıkmadan okyanuslarda.

Şimdi deniz güzelliği ile, törene iştirak ediyordu,
Sevgilisini beklerken bordaya çarpıp onu istiyordu.

Son yolculuğa, sefere çıkmanın zamanı gelmişti artık,
Gemi sessiz, deniz coşkun, tayfa üzgün, zaman bitmişti artık.

Seyir fenerleri saf saf olmuş güzel yolu gösteriyorlar,
Bulutlar tül tül olmuş güzel rüzgarlarını estiriyorlar.

Ufku sarmış deniz fenerleri kaptanlarına bakıyorlar,
En son seyahatinde ona yol göstermek için çakıyorlar.

Yıldızlar, Ay ve Güneş konum için gökten yere iniyorlar,
Enlem, boylam saptayıp burası şimdi, son mevkiin diyorlar.

Ağır ağır ilerliyordu küpeşteye doğru mürettebat,
Yaklaşıyordu her saniye, kaçınılmaz mukadder seyahat.

Yükseldi küpeşteye tabut, denize doğru meyil verdiler,
Denizle kaptan kavuştular, artık vuslatlarına erdiler.

Parlak ışıklar denizlerden göklere doğru yükseliyordu,
Deniz ve kaptan hep birlikte Türk Gençliğine sesleniyordu.

AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Allahü Ekber sesleri denizi ve göğü inletiyordu,
Türk Gençliğine gelen emri coşku içinde dinletiyordu.

Dinleyelim şimdi son emrini ölmez kaptanın, neler diyor?
Denizle bir olmuş artık ruhu, bakalım bizden ne istiyor?

1. "Denizde vardiya tutarken, ilken olan ÖNCE SELÂMET,
Ülken için de uygulanmalı, vardiyayı böyle teslim et!"
2. "Vatanın yalnız Türkiye değil, denizler de senin vatanın,
Dağılmazsan yedi denizlere, kemikleri sızlar Ata'nın."
3. Son emir, "Alesta vardiya Türk Gençliği, Alesta Vardiya,
Kaçma sancağa, kaçma iskeleye, ATATÜRK YOLUNDA VİYA"

Sudan Toprak

Gemici Ali'nin Destanı

Güneş altında Ali, babası ile tarlada durmadan çalışıyordu,
İki adam bu topraktan yıllarca bir nafaka için çabalıyordu.

Kıraç bir toprak, yüzyıllar boyu, yaz kış çapalanmaktan çok yorulmuştu
Beslemek için sahiplerini, alt üst edilip kan, ter ile yoğrulmuştu.

Üstlerine çullanmıştı güneş, baba oğul cayır cayır yanıyordu.
Ter değildi sanki bu, yüzlerinden sel gibi alın yazısı akıyordu.

Yorulmuş, bitmiş vücutlar, dermansız kollar, gözlerinin feri sönmüştü.
Daha ondokuzunda olan Ali, sanki yorgun bir çiftçiye dönmüştü.

Anımsayamıyordu Ali, ne zamandan beri bu toprakla bir olmuştu.
Ne zamandan beri bu toprak, ondan habersizce bedenine dolmuştu.

Babası durmadan "Bu topraklar bize ata yadigârı" der dururdu,
Aç kalsa da aile gene bu topraklar onlara en büyük gururdu.

Öğle paydosunda Ali, yemek yemek için, dere kenarına gitti,
Uzandı çayıra, ağaç altında, gözü derede, hayale daldı yitti.

Dere katmış önüne dalı yaprağı bilinmeze doğru gidiyor,
Su sesleri sanki Ali'ye "haydi durma gel, sen de bizimle gel" diyor.

Nerelere gidiyordu bu yapraklar, dallar gece gündüz durmadan,
Dağları taşları aşarak bir amaç uğruna, ama hiç yorulmadan.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Suyun sırtına binmiş bu yapraklar, şu dallar bir yerlere koşuyorlar
Varacakları için mi yeni yerlere, sevinçlerinden coşuyorlar?

Ali yakınından aldığı bir odun parçasını dereye atınca.
Başladı odun da yürümeye, hür olmuştu sular önüne katınca.

Nice yıllar ağaç olan, dal olan, doğanın durağan odun parçası,
Dereye kavuşup, sularla coşunca hareketlenmişti açıkçası.

Ya taşlar, ya taşlar onlar dere yatağında hareketsiz yatıyorlar,
Yıllar boyu yosun bağlayarak Ali gibi soyluluk satıyorlar.

Farkı neydi Ali'nin dere yatağında tembel tembel yatan bu taştan?
"Yarat beni Tanrım yarat beni" dedi ağlayarak Ali "yeni baştan."

"Bir lokma ekmek için yıllardır, durmadan bu toprakları kazıyorum.
Dört kardeş, ana, baba için burada yalnız fukaralık yazıyorum.

Dal yap, odun yap, yaprak yap beni Tanrım ama burada durdurma beni,
Yılları üstüme yığarak, yalnız bu kıraç toprakla doldurma beni..."

Akşam yemeğinde boynu bükük Ali'nin başı hepten öne eğildi.
Neşeli yaşam dolu olan Ali, sanki o eski Ali değildi.

Bıçak açmıyordu artık Ali'nin ağzını, susmuştu, bir şey demedi.
Sanki yanındakilerden habersizmiş gibi Ali hiçbir şey yemedi.

Ana şaşkın, baba üzgün, kardeşler ağalarına bakıp dona kaldılar.
Ne olmuştu da acaba, Ali'nin aklını kimler başından aldılar?

Ağır ağır kalktı Ali sofradan, dalgın, etrafına bakınmadan,
Sanki uyur gezer gibi yürüyordu, gitti yanındakilerden sakınmadan.

Ana fırladı sofradan, sarıldı oğluna "Nereye oğul nereye?"
"Korkma ana korkma" dedi Ali, "gel gidelim haydi bizim dereye."

“Ne deresi oğul, ne deresi? Şimdi gece bak, etraf zifir karanlık,
Alim ne oldu sana oğul söylesene, yoksa şahaplandın mı bir anlık?”

Ali’sinin yüzü gözünün önünde, bütün gece anayı uyutmadı,
Babasının sabaha dek teselli eden sözleri anasını avutmadı.

Sabahın köründe baba, oğul ve ana dereye yola koyuldular,
Ali'nin derdiyle kahrolan aile oyum oyum oyuldular.

Ana, baba, bildikleri dualarla durmadan Tanrı'ya yakardılar,
Gün ışırken Ali önde, onlar arkada, dere kenarına vardılar.

Ali: “İşte ana, işte baba” dedi “benim sırrım yatıyor bu derede,
Bakın nerede yüzen o çalı çırpı, odun, yapraklar şimdi nerede?”

Dağları, tepeleri, ovaları hep bu suyla yıllardan beri aştılar,
Bu dere çaya, çay ırmağa, ırmak nehre, sonra denize ulaştılar.

Ya ben, ya ben yıllardan beri bu dağların arasına sıkıştım kaldım,
Genç yaşımda yaşlanarak, dertlenerek bu topraktan başka ne aldım?

Şu yüzlerinize, şu ellerinize bakın, daha kırkında olan sizler,
Sanki yemişinizdeymiş gibi ayakta duramıyor bu bitmiş dizler.

Ya bu toprak, ya bu ağaçsız toprak, yıllardan beri su ile akıp gitmiş,
Ağaçsız kıraç bu toprağı güneş, yağmur, kış, soğuk, ufalayıp gitmiş.

Bu taşlaşmış iki karış topraktan kardeşlerimle neyi bekleyeceğiz?
Borç olabildiğince olmuş, bizler de yalnız borca borç ekleyeceğiz.”

Ana ağlayarak dizlerini dövüyordu “Gitti Ali’m, gitti” diyordu,
Ona göre cinler, periler bir olmuşlar durmadan Ali'sini yiyordu.

Baba: “Sus be kadın sus” diyordu, “bana kalırsa Ali galiba haklı,
Anladım şimdi ben de, bütün sır, bütün gerçek şu akan suda saklı.

“Unuttun mu? Seninle evlenebilmek için babam bir tarla sattıydı,
Hastalanınca da babam, parasızlıktan hasta yatağında yattıydı.

Bir doktor, bir hastane parası denkleştiremedik anamıza, babamıza,
Tefeciler her geçen gün biraz daha yapışıyorlardı yakamıza,

Meğerse su bize yol göstermiş de yıllarca, biz bunu göremedik,
Onun vardığı yerlere, cahilliğimizden, körlüğümüzden biz eremedik.

İzin verelim Ali’ye aşsın dağları, gitsin Mersin’de ki halasına,
Görsün o engin denizi, tanısın, kavuşsun denizlerin âlâsına.”

“Hayır, hayır” diye bağırdı ana, hışımla dereyi taşlayarak,
“Gidersen helâl etmem sütümü sana” dedi ana Ali’yi haşlayarak...

“Kurbanın olam” dedi Ali, yaklaştı anasına ayaklarına kapandı,
Baba gerçekleri görmüştü, gözleri açılmıştı, Ali’ye inandı.

“İzin ver ana” diye yalvardı Ali, “kıraç toprağa bağlatma beni,
Artık hiçbir şey vermeyen bu topraklarda daha fazla ağlatma beni.

Bu dere ile yeni ufuklar açalım, bırak ben öncünüz olayım,
Fukaralık, umutsuzluk bitsin artık, ben de mutluluklarla dolayım.”

Ananın sütünü helal etmemesi, Ali’yi perişan etmiş yıkmıştı,
Ama şükürler olsun, artık, babasından değerli bir izin çıkmıştı.

* * * * *

Baba kalktı ayağa, tuttu elinden ananın, tarlaya doğru yürüdü,
Ana gözyaşları içinde, pek istemeyerek ayaklarını sürüdü.

Büyük tarlanın ortasına geldiklerinde, güneş tepeye çıkmıştı,
Oğlunun sabahki konuşmaları anasının hayallerini yıkmıştı.

Tarlanın tam ortasında, ana baba durdular yere çöktüler,
Alınlarında biriken terleri elleri ile toprağa döktüler.

Baba avuçladı toprağı: "İşte hanım, bak hele, senin toprağın bu, Ağlatsa da, aç bıraksa da bizi, yıllardan beri senin taptığın bu.

Bak şu etrafına, bak ne kalmış, toprak gitmiş taş kalmış, Yel üfürmüş, su götürmüş, cahilliğimizden her şeyimizi almış.

Helal et sütünü şu çöccuğuna, bırak izin ver, buralardan gitsin, Belki onun buralardan gitmesiyle, ailemizin de çilesi bitsin".

"Hayır, hayır" dedi anası Ali'nin, "giderse onu bir daha göremem, Gözden irak olan gönülden de irak olur, gitsin buradan diyemem."

Baba kalktı ayağa, konuşmaya başladı karısına ağlayarak, Anlattı çektiklerini, acılarını bir bir, yüreğini dağlayarak:

"Unuttun mu bir yağmur damlası için Tanrı'ya yalvardığımız günleri? Unuttun mu sellerin durması için Tanrı'ya yakardığımız günleri?

Unuttun mu tarlalarımızda gece gündüz durmadan ektiklerimizi? Unuttun mu soğuktan, kuraklıktan kâr ettik yalnız çektiklerimizi?

Unuttun mu sen, doktorsuzluktan bebelerimizi yitirdiğimizi? Unuttun mu sen, çaresizlikten, tüm umutlarımızı yitirdiğimizi?

Unuttun mu çocuklara kış günlerinde bir çorba veremediğimizi? Unuttun mu bir bağ odun için günlerce evimize gelemediğimizi?

Unuttun mu sellerle yamaç tarlalardan sürüklenen toprağımızı? Unuttun mu sepetlerle her yıl toprağı yerlerine taşıdığımızı?

Ben unmadım bunları, her an, her zaman kahrolarak anıyorum, Buralarda çile doldurup duracağıma, gitmediğime yanıyorum.

Şimdi kalk yerinden, bak oğlun orada, boynu bükük senden izin bekliyor, Ona yalnız sen izin verebilirsin, senden, sütünden helallik diliyor.

Çünkü o iyi bilir ki evlâtlar üzerinde analık hakkı büyüktür, Helâl edilmezse bu hak, evlat üzerinde çok büyük bir yükür.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Göreceksin bak her şey ne kadar iyi olacak, kaderimiz değişecek,
Ali ile birlikte hepimizin alın yazısı da iyileşecek.

Koca ana kalktı ayağa, yorgun dizleri üzerine dikildi,
Sanki artık ağlayan, sızlayan inleyen üzülen ana o değildi...

Doğruldu, dimdik oldu, oğluna doğru yürümeye başladı ağır, ağır,
Hiçbir şey duymuyordu artık, gözleri yaşlı, yaşam olmuştu sağır.

Daha dün gibiydi bebe Ali'si sırtında tarlada çalışıyordu.
Sevinci sonsuzdu, çok mutluydu, tüm zorlukları kolayca aşıyordu.

Nasıl oldu anlayamadı, Ali'nin ardından geldi diğerleri,
Çocuklar büyüdükçe yavaş yavaş kaybettiler eldeki yerleri.

Günler geçtikçe, çocuklar büyüdükçe giderleri çok ağırlaştı,
Zamanla tarlalar fakirleşti, geçim derdi boylarını aştı.

Yediremediler, giydiremediler, okutamadılar çocuklarını,
Her geçen gün kara bulutlar çöktü, kararttı açmayan ufuklarını.

Koca ana hep iyi beslenmiş çocukları hayal eder dururdu,
İyi yetiştirilmiş çocuklar ailede keyifli, büyük gururdu.

Koca ana yanlışı gördü, çok güvenmiş sarılmıştı toprağına,
Ama yetmemişti hiçbir zaman, şimdi incir dikiyordu ocağına.

Bu kıraç topraklara, ecdadı gibi o da çok ama çok inanmıştı,
Kaç kişi olsalar da, onlara da çok iyi bakacağını sanmıştı.

Çocuklarına bakamamışlardı topraklarına baktıkları kadar,
Tarlının gübresi, suyu, ırgatı ailesine olmuştu hep zarar.

Ali başı eğik, elleri önünde bağlı, anasını bekliyordu,
Tirtir titriyordu, kalbi sanki duracakmış gibi tekliliyordu.

Dikildi anası önünde, ona hüznle, ağlayarak bakıyordu,
Duramadı Ali ayakta, çöktü önünde bakışı fena yakıyordu.

“Kalk ayağa” diye bağırdı ana, omuzlarından sarstı: “Diyel, çökme,
Kararlı ol, korkma, yalvarma, gidiyorsun artık, hiç kimseye dil dökme.

Buradan ayrılacak olan adam dimdik, korkmadan ayakta durmalı,
Güçlükler vız gelmeli ona, zorluklara derhal yumruğunu vurmali...

Bundan sonra artık, ne anan ne de baban senin yanında olmayacak,
Tanrı seninle olsun yavrum, umarım güzel umutların solmayacak.

Seni buradan ayıran, koparan şu derenin suyuna çok iyi bak,
Onu çok iyi tanimalısın, bundan sonra arkadaşın o olacak...

Biliyorsun gözlerinle gördün, bu suyun bizlere neler ettiğini,
Kuraklık için dua ederken, sellerle her şeyin nasıl gittiğini.”

Bilemiyorum, görmedim, bu suyun denizlerde nasıl olacağını?
Derya denizlere umutlarla gidip, oralarda neler bulacağını...

İyi bak şimdi bu dereye, çok iyi bak o sakın akan suyuna,
Biliyorsun biz alıştık burada, bazen umulmaz çıldıran huyuna.”

Uzun bir ayrılık olacak bu, buraları, köyünü, bizi unutma!
Şimdi artık hazırlığını yap, konuşma boş laflarla beni avutma!

Şimdi beni çok iyi dinle oğul, sözlün Zeynep'e neler diyeceksin?
İyi düşün, taşın, beşik kertmesisin, bu işi susarak mı geçeceksin?”

“Yok anam olur mu, hiç olur mu? Nişanlandıktan sonra gideceğim,
Bir kaç yıl sabredip bekleyecek, sonra onunla evlenelim diyeceğim.

 AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Ne verebilirim ona, ırgatlıktan başka, bu bitmiş tükenmiş topraktan?
Ayakta zor duran ağaçtan, kurumuş daldan, sararmış solmuş yapraktan...

Ona anlattım, o şimdi daha iyi biliyor, tanıyor, deniz de iyi bir vatan,
Bitmez tükenmez bir toprak yaratmış sudan, çalışanlara büyük Yaratan!

Öyle bir toprak ki deniz, çalıştıkça durmadan hep, hep veriyor,
Bir değil, dünyada binlerce aileye, çoluk çocuğa tükenmeden yetiyor.”

Ali yollara koyuldu, Mersin'den ehliyetini cebine koyunca,
Çalıştı ticaret gemilerinde durmadan dinlenmeden yıllar boyunca.

Usta gemici, lostromo derken Ali, bir kostere kaptan olmuştu.
Zeyneple evlenerek iki çocuk babası Ali mutlulukla dolmuştu.

Akdeniz, Karadeniz olmuştu sanki Ali Kaptan'a komşu kapısı,
Paralar gönderiyordu köyüne, değişmişti toprakla, evin yapısı.

Batıdan doğuya, kuzeyden güneye Ali durmadan seyrediyordu,
Mehmetler, Aliler sudan toprağı yaratana dualar ediyordu.

Kuyular açılmış, insanlar yerine traktörler toprakı sürüyordu.
Su kanalları ile sular, ekinler, ağaçlar arasında yürüyordu.

Sulandıkça. gübrelendikçe, ekinler neşelenmiş, boyları aşıyordu,
Bu mucizeye Ali'nin anası, babası ve kardeşleri çok şaşırıyordu.

Anası da, babası da ırgatlıktan kurtulmuşlar, insan olmuşlardı,
Torunları yanlarında, yararlı sularla mutlulukla dolmuşlardı.

Artık şeftaliler, erikler, üzümler, kayısılar boy boy yetişiyordu,
Bakıldıkça, sulandıkça, gübrelendikçe, boyları göğe erişiyordu.

Sudan topraklardan para akıyordu artık Aliler'in köyelerine,
Bereket ve ferahlıklar gelmişti doğmalık toprak kölelerine.

Sudan toprak yetişmişti imdadına, yitmiş ve de tükenmiş toprağın.
Bacasından duman çıkıyordu şimdi artık, incir dikilmiş, ocağın.

REFİK AKDOĞAN

Ak sudan toprak ak, Anadolu'nun çorak, çatlamiş toprağına,
Can suyu ol artık, Anadolu'nun işsiz güçsüz kalmış çocuklarına.

Durmayın, koşun Türk çocukları, sizleri bekliyor sudan toprak ana
Yüceltin ülkeyi, ailenizi okyanuslarda, yiyin, için kana kana...

28/6/1993 Bostancı

Yeni Deniz Ticaretliye Öğütler

Nasıl hızla geçti şu dört yıl, sen de bugün mezun oldun.

İyi, kötü yıllarda ders alıp, değerli bilgilerle doldun.

Yedi denizlerde bayrağımızı, hep dalgalandıracaksın.

Hizmet ettikçe yücelecek, yüceldikçe gururlanacaksın.

Ama göreceksin deniz ticaretimizdeki faciayı,

Tadacaksın sonunculuktaki unutulmaz büyük acıyı.

Büyük Türk milletini kahredip, bu duruma layık görenler

Utansın denizle çevrili ülkeye bu kaderi örenler.

Deniz ticaret fıskırmalı, her yerde ülkenin sinesinden,

Deniz ticaret sesi gelmeli, İzmir'den, Samsun'dan, Mersin'den.

Ticaret gemilerimizle dolaşmalı şanlı bayrağımız

Dövizler getirerek ıslanmalı kuruyan kursağımız.

Bu altın yumurtlayan tavuğu gel görelim nedir yücelten,

Kolaylık, teşvik, kolaylıktır deniz ticaretini yükselten.

Formaliteler yağ sürüyor her geçen gün düşman ekmeğine

Yazık oluyor çalışan, didinen denizci Türk'ün emeğine.

Yok aslâ çaresi bugün, kolaylıktan, desteklemekten başka,

Görecekler o zaman Türk denizcisi nasıl geliyor aşka.

Kaldır kahrolası engelleri, geç de olsa yıkılsın artık

Formaliteler, engeller, izinler sanki kırk başlı yaratık.

Kolaylık gösteremeyeceksen bu zümrüdü anka kuşuna,

Hiç boşuna uğraşma, paran ve de emekler gider boşuna.

Kanımızı emiyorlar gemilerle aynı düşmanlarımız.

Boşa gidiyor emekler, harcanıyor değerli zamanımız.

REFİK AKDOĞAN

Vatan şairinin büyük sözü bu duruma çok uyuyor.
Büyük anlamı olan güzel sözleri insan hâlâ duyuyor.

Dinle onu: "Vatanın bağına düşman dayamış hançerini,
Yok mu gerçekten: "Yok mu kurtaracak bahtı kara maderini?"

Ne yazık ki burada veremiyoruz Ata'nın cevabını
Yükleniyoruz büyük günahı, alamıyoruz sevabını.

Üzülmenin yararı yok, unutma asla, düstrumuz şudur:
Gör deniz ticaretli, deniz ticaretimizde durum budur!

"Türk deniz ticaretini yüceltmek için çok çalışacaksın,
Türk sancağı elinde durma, yedi denizleri aşacaksın.

Anlatacaksın deniz ticaretini bir daha, belki bir daha
Bıkmadan, usanmadan ibadet eder gibi büyük Allah'a."

1979
Beşiktaş

Beklenen Gemi

Bir gemi olacak orada, Tuzla'da olmayı bekliyor,
Öğrencilerini alarak enginlere açılmak için.
Gerçekleşebilmek için sizlerden gününe gün ekliyor,
Vira bismillah deyip engin denizlere açılmak için.

Bir gemi var orada denizlerde seyrediyor durmadan,
Yük ve yolcu taşıyor öğrencilerini eğitmek için
Bitmiyor seferleri Dünya denizlerinde yorulmadan,
Kutuplarda, ekvator da, yalnız gerçeği öğretmek için.

Bir yüzer dersane var orada öğretmenler anlatıyor,
Denizlerde, limanlarda olayların içinde yaşayarak.
Teorik bilgilere denizde uygulamalar katıyor.
Denizde tehlikeleri gösterip bilgilerle aşarak.

Bir gemimiz var orada öğrencilerini yoğuruyor,
Çağdaş Türk denizcilerini eğitip yetiştirmek için,
Tehlikelerden, kazalardan bilgilerle onları koruyor,
Arayı kapatarak çağdaş olanlara yetişmek için.

Bir gemi var orada mezunuyla birlikte yükseliyor,
Milletin kendilerine verdiklerini ödemek için,
Türk ticaret denizcileri bu gemi ile yüceliyor,
Deniz ticaretinde, her yerde biz de varız demek için.

Fakülte olarak nihayet değişen mâkûs talihimiz,
Okul gemileri ile bundan sonra daha güçlenecek.
Çaka Bey'lerle bin yıldan fazla olan şanlı tarihimiz,
Okul gemileri gelince güçlerine güç eklenecek.

Koşun ey denizciler, bu gemiler için sizler da koşun,
Koşun ey deniz âşıkları sizin de bir payınız olsun.
Yapışın can halatına hep birlikte yisa edin, coşun,
Sizin de bu kampanyada çok değerli bir sa'yınız olsun.

Hayal gemi gerçek ol, bekletme, engelleri aş artık,
Sensiz deniz ticareti eğitimi bil ki tam olmuyor.
Seni bekleyen öğrencilerinle durma kucaklaş artık,
Sen olmayınca bu vatan denizlerden hakkıyla doymuyor.

Bir anele, bir kilit ver de, mapalar da olsun bizlerden,
Saçları, perçinleri, makineleri de olsun onlardan.
Demirler, direkler, zincirler, palangalar da sizlerden,
Kurtulsun, yükselsin Türk denizciliği, kurtulsun sonlardan...

Türkiye İçin Çalışalım

Neden kapatıyorsunuz gözlerinizi?
Neden tıkıyorsunuz kulaklarınızı?
Göremeyeceğinizi, duyamayacağınızı mı sanıyorsunuz?
Sizden istenen bir damla can suyunu.
Neden esirgiyorsunuz?

Nerede o zabitan salonlarında yaptığınız eleştiriler?
Türk denizciliği neden ilerlemiyor diye,
Eğitimi yeterli görmediğinizi,
Siz olsaydınız neler yapacağınızı,
Anlatıyordunuz içki sofralarında...

Oysa şimdi sizden istenen bir damla yardımı,
Vermemek için duymazlıktan,
Görmezlikten geliyorsunuz.
Burun kıvrıp havaya bakıyorsunuz,
Vermemek için bir damla can suyunu...

Oysa damlaya damlaya göl olacaktı.
Göl taşacak nehirler oluşacaktı.
Sel gibi coşku ile akarak,
Bir okul gemisi yaratılacaktı.
Ama atamadınız ellerinizi akrep dolu ceplerinize...

Bu fakir milletin parasıyla okuyan,
Ekmek, araba, ev, yat sahibi olan,
Ailelerini refah içinde yüzdüren,
Sizlere geç kalmadınız diyorum,

Koşun, koşun hep birlikte,
Türkiye için çalışalım
Beyninizle, ellerinizle, kollarınızla, paranızla koşun!
Bu fırsatı kaçırmayalım,
Türkiye için çok çok çalışalım.

Son Sefer

(Denizati Dergisi, Haziran - Temmuz 1991)

Geçerken dün Kadıköy'e,
Gördüm seni yanaşmışsın Haydarpaşa'ya.
Anımsadım eski günleri,
Seninle geçen yılları.
Eksiksiz tam on yıl...
Yaz kış demeden,
Günlerle süren fırtınalar içinde,
Yemeden içmeden.
Dolaşmıştım seninle dünyayı,
Kuzeyden güneye,
Batıdan doğuya,
Bıkmadan usanmadan...
Sen de genç, ben de genç,
Kızaktan yeni inmiş bir gemi.
Çakı gibi, çiçeği burnunda bir kaptan,
iki sevgili gibi sanki...

* * * * *

Gözlerim nemlendi, gitti eski günlere.
Geçerken vagonlar arasından,
Polisten, gümrükten.
Yaklaşırken sana,
Sevincim kedere döndü.
O ne hal öyle ya Rabbim!
Her tarafın pas içinde,
Dökülüyorsun.
Göz demirlerinin loçalarının altından
Akan paslarla;
Sanki rimelleri yüzünden akan
Yosmaya dönmüşsün.
Bakımsız bir kadın gibi,
Frengi deliklerinden aşağı akan paslar...
Ya borda saçların;
Kat kat pas içinde,

AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Tırnakla bile kolay kalkıyor,
Dokununca aşağı dökülüyor.
Façan belli değil, kanaların silinmiş,
Her tarafını oyum oyum oymuşlar,
Seni ne hale koymuşlar,
Benim sevgili gemim.

Borda iskelenden çıkarken,
Zangır zangır sallanıyorsun.
Artık sana bosa tutmuyorlar mı?
Ya nerede altındaki maliborda ağın?
Denize adam düşerse düşsün mü?
Söyle bana güzel gemim sana ne oldu böyle?
Güvertene çıkınca,
Kat kat pasları görünce,
Gözlerimden yaşlar boşandı.
Makaraların yağsız,
Çalışırken inim inim iniyorlar,
Sanki son nefeslerini veriyorlar.
Ambar ağızlarında ne yiv kalmış ne set,
Kapakların contaları çürümüş, paramparça olmuş,
Baktım ambarlarında su var,
Sen yük ıslatmışsın.
Olur mu? Böyle bir gemi olur mu?
Seni ne hale getirmişler?
Benim sevgili gemim...

Hüzün kapladı her yanıma,
Hali pürmelalin dondurdu kanımı.
Gözyaşlarım ıslatıyor güverteni,
Yoksa diyorum, yoksa seni gözden mi çıkardılar?
Bu son seferin miydi?
Buradan Aliğa'ya mı?
Neler söylüyorsun sen benim güzel gemim?
Kim, kim buna cesaret edebilir?
Senin gibi bir genç gemiyi,

Daha yirmisinde bile değilsin.
Olamaz bu, kabul edemem bunu,
Bir raspa, bir boya,
Sonra güzel bir tamir,
Getiririm ben seni eski haline,
Eski halin olmasa bile,
Gene daha yıllarca aslanlar gibi,
Dövüşürsün dalgalarla,
Gezebilirsin dünya limanlarında.
Sen üzülme, konuşurum ben onlarla.

* * * * *

Dinletemedim onlara,
Navlunlar çok düşükmüş,
Giderler çok artmış,
Söylemeye dilim varmıyor.
Yüzüme karşı "Hurda fiyatları çok iyiymiş" deyince kan beynime sıçradı.
Tutamadım kendimi ağızıma geleni söyledim.
Vefasızlar...
"Bağlayalım" dedim.
"Para istemem" dedim.
Olmadı, dönmediler kararlarından.
"O halde" dedim,
"Son seferinde kaptanı ben olayım" dedim.
Para istemem deyince kabul ettiler.
Sevindin mi?
Benim sevgili gemim, bir tanem.
Haydi vira Bismillah,
Sakin bir havada başlayan,
Çok güzel bir sefer olacak bu,
Yalnız sen ve ben biliyoruz,
Allah hayırlı selâmet versin.
Marmara Denizi'nde,
Marmara Adası'nın kuzeyi
Seni ve beni sonsuza dek, saklayacak koynunda.
Oradan ikimiz gelen geçen gemilere
"Allah hayırlı selâmet versin diyeceğiz"

AKINTIYA KARŞI KÜREK Mİ ÇEKTİK ?

Beğendin mi planımı?
Biliyordum beğeneceğini...

Şimdi yalnız köprü üstünde,
Sen ve ben varız.
Dümen otomatikte.
Viyalanmış böyle, pruvada Taşadası.
Hemen başında yirmi kulaç su var,
And olsun ki sevgili gemim,
Seni Aliğa'da baştan kara ettirmeyeceğim.
Burnuna palangalar takıp yerlerde süründürtmeyeceğim,
Ellerinde cehennem alevleri ile sana, hücum eden
Sökücülere seni parçalattırmayacağım.
Seni yağma edemeyecekler,
Benim güzel kızım, tatlı meleğim.
Sen üzülme sakın,
Dayanamam...

Şimdi dinle denizin sesini
Nasıl çağırıyor bizi duyuyor musun?
İkimizin birlikte yaptığı bu müziği,
Ömrümce dinlesem bıkmam.
Sanki tüm orkestralar birleşmiş,
Dünyanın en güzel nağmelerini
Harman edip bize sunuyorlar.
Martılar uçuyor gecenin karanlığında, bize yol gösteriyorlar,
Burası, burası diyorlar,
Sarıl bana sevgili gemim, iyice sarıl,
Birbirimizden hiç ayrılmayacağız artık.
Daha sıkı sarıl,
Makineler tam yol ileri,
Bir vücut, bir gemi, bir insan olalım seninle
Sonsuza dek ayrılmamak için.
İşte taş, çelik, insan sesleri, harman oluyorlar, birleşiyorlar.
Ve sonsuz mutluluğa erişiyorlar.